

Sygn. akt II Ka 331/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Piotr Popek

Protokolant: protokolant Jagoda Stępień

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 lipca 2013 r.

sprawy obwinionego M. D. o wykroczenie z art. 97 kw

na skutek apelacji wniesionej przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego w W.

od wyroku Sądu Rejonowego w Dębicy

z dnia 5 kwietnia 2013 r., sygnatura akt II W 89/13

u c h y l a zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Dębicy do ponownego rozpoznania

Sygn. akt II Ka 331/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Dębicy wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2013 r. sygn. akt II W 89/13 na mocy art. 62 § 3 k.p.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 1 k.p.w. uniewinnił obwinionego M. D. od zarzucanego mu wnioskiem o ukaranie czynu polegającego na tym, że kierując w dniu 18 września 2012 r. o godzinie 08:31:00 w miejscowości P., pojazdem samochodowym o numerze rejestracyjnym (...) 97 o dopuszczalnej masie całkowitej 3500 kg przekroczył dopuszczalną masę całkowitą o 2500 kg, naruszając tym dyspozycję art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r., Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908) tj. czynu z art. 97 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. k.w. (Dz. U. z 2010 r., poz. 46, poz. 275. Na podstawie art. 118 § 2 k.p.w. kosztami postępowania Sąd obciążył Skarb Państwa.

Apelację od wyroku wniósł oskarżyciel publiczny Główny Inspektor Transportu Drogowego w W., który na podstawie art. 103 § 2 k.p.s.w. zaskarżył powyższy wyrok w całości, na niekorzyść obwinionego.

Wyrokowi zarzucił:

1) Na zasadzie art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.s.w. obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść orzeczenia - a mianowicie:

- art. 5 § 2 k.p.k. polegającą na błędnym przyjęciu, iż w przedmiotowej sprawie brak jest dowodów pozwalających przypisać obwinionemu wypełnienie znamion zarzucanego mu wykroczenia, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do uznania obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia, a ponadto w przedmiotowej sprawie brak jest nie dających się rozstrzygnąć wątpliwości, które winny być rozstrzygnięte na korzyść obwinionego,

- art. 7 k.p.k., polegającą na całkowicie dowolnej a nie swobodnej ocenie zebranego

materiału dowodowego w sprawie w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, poprzez błędne uznanie, iż skoro przy dokonaniu kalibracji samochód dwuosiowy przejeżdżał przez wagę z prędkością od 59 do 80 km/h, a pojazd kierowany przez obwinionego poruszał się z prędkością mniejszą tj. 57 km/h, brak jest podstaw do porównania wyniku dotyczącego pojazdu obwinionego z wynikami uzyskanymi podczas kalibracji.

2) Na zasadzie art. 438 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.s.w. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż masa własna pojazdu samochodowego, którym poruszał się obwiniony wyniosła 2305 kg, zaś dopuszczalna ładowność wyniosła 1195 kg, podczas, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie potwierdza, iż masa całkowita pojazdu samochodowego wyniosła 6000 kg, a ponadto, że sam fakt wykazania przez wagę preselekcyjną, iż powyższy pojazd samochodowy, którym poruszał się obwiniony ważył 6000 kg nie może stanowić wystarczających podstaw do stwierdzenia, iż była to rzeczywista waga pojazdu, które to doprowadziły do błędnego wniosku, iż obwiniony nie dopuścił się popełnienia zarzucanego mu wykroczenia.

Na podstawie art. 427 § 3 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.s.w. autor apelacji wniósł o dopuszczenie dowodu z dokumentu w postaci - kserokopii specyfikacji istotnych warunków zamówienia „Dostawa preselekcyjnego systemu ważenia pojazdów w ruchu oraz jego instalacja w ciągu dróg krajowych administrowanych przez Oddział w R. (...)”, na okoliczność potwierdzenia, iż dokonany przez urządzenie preselekcyjne pomiar jest wiarygodny i może stanowić podstawę do przypisania obwinionemu sprawstwa w zakresie popełnionego przez niego wykroczenia. W związku z powyższym na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.s.w. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Dębicy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje

Apelacja pełnomocnika oskarżyciela publicznego jest zasadna.

Podzielić wypada stanowisko skarżącego, że sąd a quo przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy dopuścił się istotnej obrazy przepisów prawa procesowego związanych z oceną dowodów. Godzi się podkreślić, że jak wielokrotnie wypowiedziano się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, przekonanie sądu orzekającego o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 kpk tylko wtedy, gdy poprzedzone jest ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy materialnej, stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności zarówno przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego i w końcu jest wyczerpująco i logicznie umotywowane w uzasadnieniu wyroku (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 22 lutego 1996 r., II KRn 199/95, Prokuratura i Prawo 1996/10/10).

Tym wymaganiom sąd meriti w niniejszej sprawie nie sprostał, a wsparcie się w tej sytuacji o przepis art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 8 kpow było pochopne i przedwczesne.

Z pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia przebija swego rodzaju ambiwalencja podejścia sądu orzekającego do mocy i znaczenia dowodu z wydruku pomiarów wagą preselekcyjną w pasie jezdni na drodze krajowej w miejscowości P.. Do końca nie wiadomo, czy sąd ten dyskwalifikuje ów dowód jako niedopuszczalny do stwierdzenia zawartych w nim okoliczności czy też uznaje, że jest on niewiarygodny w konfrontacji z innymi dowodami. Pierwszy pogląd jest oczywiście niezasadny gdyż polskiemu prawu karnemu, którego elementem jest prawo wykroczeniowe, nie jest znana tzw. legalna ocena dowodów i w zasadzie każdy dowód poddany swobodnej ocenie przez pryzmat kryteriów wymienionych w art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpow może stanowić podstawę dowodową ustaleń faktycznych. Rzeczywiście pomiar na urządzeniu preselekcyjnym, stanowi element systemu ważenia, potwierdzany w założeniu przez pomiar na wadze stacjonarnej legalizowanej przez powiadomionych o przekroczeniach inspektorów transportu drogowego, ale w postępowaniu karnym nie sposób zignorować wydruku z badania preselekcyjnego. Przy drugim podejściu stanowisko sądu jest przedwczesne bowiem zaniechano niezbędnej inicjatywy dowodowej, która pozwoliłaby zweryfikować wartość dowodową omawianego środka dowodowego. Sąd też stracił z pola widzenia stopień przekroczenia dopuszczalnej masy całkowitej pojazdu na co słusznie uwagę zwraca skarżący. Pewną niekonsekwencją sądu

orzekającego jest także to, że z jednej strony przyjmuje za wiarygodne wskazania urządzenia co do prędkości rejestrowanego pojazdu obwinionego a jednocześnie dezawuuje poprawność w zakresie wskazań tego urządzenia co do masy tego pojazdu.

Kwestionując wiarygodność pomiaru preselekcyjnego, brak kalibracji urządzenia przy prędkości, którą poruszał się samochód kierowany przez obwinionego, sąd tak naprawdę wkracza w sferę zastrzeżoną dla biegłego dysponującego odpowiednią wiedzą specjalistyczną. Tylko taki biegły będzie w stanie m.in. po zapoznaniu się z dokumentacją dołączoną do apelacji wypowiedzieć, na ile miarodajne jest wskazanie urządzenia preselekcyjnego przy ustalonych okolicznościach sprawy (prędkość, masa własna pojazdu, wynik pomiaru, rodzaj urządzenia pomiarowego, data i rodzaj kalibracji). Wcześniej należałoby jednak wystąpić do dysponenta owego urządzenia o informacje czy w okresie zbliżonym do 18 września 2012 r. były wypadki weryfikowania pomiarów urządzenia preselekcyjnego na waznieniu wadze stacjonarnej z legalizacją i jakie były różnice wskazań.

Z powyższych względów, celem uzupełnienia postępowania dowodowego we wskazanym kierunku, podzielić należało wniosek odwoławczy zawarty w apelacji pełnomocnika oskarżyciela publicznego i na podstawie art. 437 § 2 kpk w zw. z 438 pkt 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpow uchylić zaskarżony wyrok a następnie przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu w Dębicy do ponownego rozpoznania.